

Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτ.
ἀνὰ 12 φύλλα Σελήν. 2

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, Δραχ-
μὰς 4

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 82—83.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ
γραμμὴ ὁδολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΡΑΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 24 Φεβρουαρίου 1864.

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΔΙΟΤΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΙΑΤΙ ὁ Ναπολέων προσκαλεῖ Συνόδους Οἰ-
κουμενικάς ;

ΔΙΟΤΙ ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ Πάπα νὰ ἐκδίδῃ
Βούλας εἰς τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν πιστεύει.

ΔΙΑΤΙ ἡ Ἀγγλία ἐπιμένει εἰς τὴν κατεδάφι-
σιν τῶν Φρουρίων μας ;

ΔΙΟΤΙ ἐδιδάχθη, ὡς λέγει ὁ ἡμηρεσιὸς Τηλέ-
γραφος, παρ' ἡμῶν νὰ πωλῇ τὰς Καμήλους καὶ
νὰ ζητῇ μετὰ ταῦτα τὸ ἀντίτιμον τῶν σαγμά-
των καὶ τῶν χαλινῶν !

ΔΙΑΤΙ δὲν ἀποστέλλει τὴν θρυλλουμένην ἐ-
κείνην ἐπικουρίαν εἰς τὴν συμπεθέραν τῆς
Δανίας ;

ΔΙΟΤΙ ἐξήλευσε τὴν Δονχεζωτικήν τοῦ Ναπο-
λέοντος Πολιτικὴν, καὶ ἀρχίζει τῶρα νὰ τὴν
βάλλῃ εἰς πρᾶξιν.

ΔΙΑΤΙ δὲν βοήθει τοὺς Πωλονούς ;

ΔΙΟΤΙ ἡ Ῥωσσία δὲν ἔχει χρεῖαν νὰ τοὺς ἀ-
γοράσῃ.

ΔΙΑΤΙ δὲν ἔρχεται τὸ πολυθρύλλητον τῆς
δευτέρας Συνθήκης Καίμενον ὑπογεγραμμένον καὶ
τελειστικόν ;

ΔΙΟΤΙ ὁ Ῥούσελ ἀκόμη δὲν παρητήθη, οὔτε
ὁ Παλμερστον ἔπεσε εἰς τὰς Βούλας.

ΔΙΑΤΙ ἡ Ἰταλία, ἡ Ῥωσσία, ἡ Τουρκία καὶ ἡ
Αὐστρία ἐξοπλίζονται ;

ΔΙΟΤΙ ἐτοιμάζονται νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ
Ναπολεόντιον Συνέδριον.

ΔΙΑΤΙ εἰς τὸ Μόναχον τεκταίνονται ἐν τῷ
σκότει ῥαδιουργίαι κατὰ τῆς Ἑνεστώσεως Ἑλ-
ληνικῆς Κυβερνήσεως ;

ΔΙΟΤΙ ὁ Κύριος Βούλγαρης νύδημον καθεύ-
δει ὕπνον. — Οἱ πληρεξούσιοι ἀλληλομαχοῦσι
περὶ ὄνου σκιάς καὶ ὁ Κύριος Σπόνεξ δίδει μα-
θήματα Χορευτικῆς Τέχνης εἰς τὸν πολυπόθη-
τον Βασιλέα μας.

ΔΙΑΤΙ τινὲς τῶν Πληρεξουσίων ἐπιμένουσι νὰ
ψηφισθῇ τὸ Σύνταγμα καὶ πρὶν τῆς πραγματο-
ποιήσεως τῆς ἑνώσεως, ἐπιφυλάττοντες εἰς ἡμᾶς
τὸ δικαίωμα νὰ παραδεχθῶμεν τυφλοὺς ὄμμασι
τὰ παραδεδεγμένα ;

ΔΙΟΤΙ ἤκουσαν ὅτι παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι πολ-
λοὶ Κομισταὶ δέες.

ΔΙΑΤΙ βαίνει δίκην Χελώνης τὸ ἔργον τοῦ
ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς κατεδαφίσεως τῶν Κερκυ-
ραϊκῶν Φρουρίων ;

ΔΙΟΤΙ Χελώνη ὠνομάζετο καὶ τὸ Ἀτμό-
πλοιον, ἐφ' οὗ ἐπιβιβαθῆις, ἔφθανεν εἰς Ἑλλάδα
ὁ Σ. Ἡμῶν Βασιλεὺς.

ΔΙΑΤΙ ἡ Ἀγγλία προσποιεῖται ὅτι οὐδεμίαν
χαλάρωσιν σκελετῶν θέλει καταστῆναι αὐ-
τῆς καὶ τοῦ Γ. Ναπολέοντος ;

ΔΙΟΤΙ ὡς σίλον ἐξένει κατὰ τὰ 1815 καὶ
Ναπολέοντα τὸν Α. εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς
« Ἡ Ἀγία Ἐλένη ».

ΔΙΑΤΙ ἡ Αὐστρία ὀχυροῦται παρὰ τὸν Μί-
κιον καὶ τὴν Πεσκιέραν ;

ΔΙΟΤΙ ἔχει σκοπὸν νὰ πωλήσῃ τοῖς μετρη-
τοῖς τὸ Βενετικόν.

ΔΙΑΤΙ ἡ Αὐστριακὴ Βουλὴ δὲν ἐχωρήγησε
τὴν ἐκ 12 ἑκατομμυρίων πίστωσιν εἰς τὴν Κυβέρ-
νησιν;

ΔΙΟΤΙ ἡ Βουλὴ δὲν θέλει νὰ σπρώξῃ τὸν Κό-
μητα Ῥόχβεργ καὶ τὸν Προθυπουργὸν Σμέρλιγκ
εἰς αὐτοχειρίαν, ὡς τὸν Κόμητα Δε-Βροῦκ.

ΔΙΑΤΙ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κοῦζα ἐπιμένει κη-
ρύττουσα ὡς *fait accompli* τὴν ἐκλαίκευ-
σιν τῶν μοναστηριακῶν;

ΔΙΟΤΙ αἱ Δυνάμεις ἀνέλαβον ἐντόνως τὴν ἐ-
πανόρθωσιν τοῦ πράγματος.

ΔΙΑΤΙ προτείνονται ἐν Ἰταλίᾳ Νομοσχέδια
περὶ χειραφετήσεως τοῦ Κλήρου;

ΔΙΟΤΙ ὁ Γαριβάλδης ἐκήρυξε τὴν προσεχῇ
λύσιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Ζητήματος.

ΔΙΑΤΙ ὁ Βασιλικὸς τῆς Ἀγγλίας Λόγος κα-
θυποβάλλει εἰς τὰς διασκέψεις τῶν Βουλῶν τὴν
περὶ Ἑπτανήσου Συνθήκην κτλ. κτλ;

ΔΙΟΤΙ ζητεῖται πρόφασις ἵνα εὐσχημόνως ὑ-
παγορευθῇ Ὑπουργικὴ τις κρίσις κτλ. κτλ.

ΔΙΑΤΙ ἀφωπλίσθη καὶ τὸ ἐν Ἀγίῳ Γεωρ-
γίῳ Φρούριόν μας;

ΔΙΟΤΙ ἡ Αὐστρία τὸ ἀπήτησε φοβουμένη μὴ
κατὰ παράδοσιν συμμαχήσῃ εἰς τὸν περὶ Βενετι-
κοῦ προσεχῇ ἀγῶνα.

ΔΙΑΤΙ ἀπεφασίσθη νὰ κοπῇ ἡ τοῦ Δρεπάνου
Γέφυρα καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς περιαιρετὴν;

ΔΙΟΤΙ ἡ Προστασία θέλει νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς
Ἑνωσοφόβους μας οἰουδήποτε φόβου εἰσβολῆς
χωρικῶν.

ΔΙΑΤΙ ἐγράψαμεν τὰ ἄνοστα αὐτὰ διατί
διότι;

ΔΙΟΤΙ δὲν εἶχομεν τίποτε καλῆτερον νὰ δώ-
σωμεν εἰς τοὺς Ἀναγνώστας μας.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ, τῇ 6]18 Φεβρουαρίου 1864.

Κύριε Συντάχτα τῆς Διαολαποθήκης.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν κατ' ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Χρι-
στοδούλου Ἀννίνου Καβαλιεράτου δημοσιευέν-
των, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 80—81 φύλλου τῆς
ἐφημερίδος σας, παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρήσητε
εἰς τὸ προεχὲς φύλλον σας τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ Κ. Χριστόδουλος Α. Καβαλιεράτος, δι' ἄρ-
θρου μεττοῦ ὕθρεων, ἐπιτίπτει ἐναντίον μου, διὰ
τὸν λόγον ὅτι ζητῶ νομίμως νὰ διεκδικήσω τὴν
ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀδελφὴν του προῖκα, τὴν
πληρωμὴν τῆς ὁποίας αὐτὸς ἀποποιεῖται.

Γνωστὸς ὢν ἀρκετὰ μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν
μου, ἤθελα περιφρονήσῃ πᾶσαν ἐκ μέρους αὐτοῦ

προσβολήν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀρθρογράφος, μὴ αἰ-
σχυνόμενος τὸ κοινὸν πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποτείνε-
ται, καταφεύγει, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, εἰς ἀναιδῆ
καὶ καθαρὰ ψεύδη, ἀναγκάζομαι νὰ καταδείξω
αὐτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται
ποῖος ὁ χαρακτήρ τοῦ κατηγοροῦ μου.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1851 συνετάχθη, ἐ-
νώπιον τοῦ συγγενοῦς καὶ ἀμίσθου δικηγόρου τοῦ
ἀρθρογράφου, τὸ προικοσύμφωνον, διὰ τοῦ ὁποίου
ὁ μὲν πατήρ του ἔδιδε 3.000 δίστηλα εἰς κτή-
ματα τῆς Ἐρίσου, συνυπεχρεώθη δὲ καὶ ἡ μῆ-
τηρ διὰ τὸ αὐτὸ ποσόν, διὰ τῶν παραφέρων
κτημάτων αὐτῆς εἰς Θηνέαν. Ἡ προῖξ αὕτη εἶναι
εἰσέτι ἀπλήρωτος δι' οὓς λόγους κατωτέρω θέλω
ἐκθέσει.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μνησθείσης προίκος, μ'
ὑποθηκεύθησαν δύο ἀσήμαντα κτήματα εἰς Ἐρι-
σον, δηλαδὴ ἐν χωράριον βατσελίων 28 εἰς
πλ α τ ὡ ν Λ ι μ ι ὡ ν α, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν καθ' ἣν τὸ παρέλαβα παρὰ τοῦ ἀρθρογρά-
φου, ἦτον ὑπὸ μίσθωσιν ἀντὶ 10 ταλλήρων κατ'
ἔτος, μία στασίς βατσελίων 18, ἀθλίας κατα-
στάσεως, εἰς Ἀ κ ό ν ε ς. καὶ λόγγος 12 βατσε-
λίων.

Ταῦτα πάντα παρὰ τῶν ἐτέρων πιστωτῶν τοῦ
ἀρθρογράφου ἐξετιμήθησαν τάλληρα 1600. Με-
τὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρθρογράφου,
Κ. Ἀννίνου Καβαλιεράτου, κατὰ τὸ ἔτος 1855,
ἔλαβε χώραν προφώνησις ἐκ μέρους τῆς Ἰο-
νικῆς Τραπεζῆς, καθ' ὃν καιρὸν ἤμην
ἐγὼ ὁ τέταρτος τῶν πιστωτῶν, οὐδεὶς τῶν ὁ-
ποίων ἐζήλευσε τὰ ἐπίζηλα ταῦτα τοῦ Κ. Ἀννί-
νου κτήματα. Ἐφθασεν ἡ σειρὰ τῆς πληρωμῆς
μου κατὰ τὸ ἔτος 1861, ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ προῖξ
μου ἔφερε τόκον, καὶ τόκον νόμιμον, συνιστάμε-
νον εἰς δίστηλα 1440, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ ὀβο-
λὸν εἶχα λάβει. Ἐρωτῶ τώρα τὴν εὐσυνειδησίαν
τοῦ Κ. Ἀννίνου, τί ὤφειλα, λαμβάνων τὰ ἐπί-
ζηλα ταῦτα κτήματα, νὰ πράξω; νὰ πληρω-
θῶ μέρος τοῦ κεφαλαίου ἢ μέρος τοῦ ὀφειλομέ-
νου μου τόκου; ἢ τέλος νὰ τὰ ἐγκαταλείψω, ὅχι
εἰς ὄφελος τοῦ Κ. Ἀννίνου, ἀλλ' εἰς ὄφελος τοῦ
πέμπτου πιστωτοῦ, τουτέστι τῆς Ἰονικῆς
Τραπεζῆς; Ἀλλ' εἰς τοιαύτην περίσασιν δὲν
ἤθελεν ἀποσβεσθῇ, διὰ τῶν κτημάτων αὐτῶν, χρέος
820 ταλλήρων, ὡς ἀπεσβέσθη πρὸς ἐμὲ (οὐχὶ
600 ὡς ἀναιδῶς ψευδόμενος ὁ Κ. Καβαλιεράτος
διεσχυρίζεται), διότι, κατὰ τὸν γινώσκοντα τῆς Ἰο-
νικῆς Τραπεζῆς, δὲν ἤθελεν ἀποσβεσθῇ,
διὰ τῶν εἰρημένων κτημάτων, εἰ μὴ χρέος ταλ-
λήρων 160. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ κατὰ τὸν ἀρθρο-
γράφον πρῶτῃ προῖξ τὴν ὁποίαν ἔλαβα. Ἀλλ'
ἂν ὁ ἀρθρογράφος νομίζεται ἡδικοημένος, διατῇ

λῶ ἤδη, ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀποδώσω τὰ εἰρη-
μένα κτήματα εἰς αὐτόν, ὅταν μὲ προσφέρῃ τὸ
ποσὸν διὰ τὸ ὅποιον τὰ ἔλαβα. Ἀλλ' ἴσως ἡ εὐ-
συνειδήσια καὶ ὁ πρακτικὸς ἐνταυτῶ νοῦς τοῦ Κ.
Ἀννίνου Καβαλιεράτου εὗρισκε συμφερότερον νὰ
μεινώσιν ἀνέπαφοι οἱ τόκοι μου καὶ νὰ ἐλαττω-
θῶσιν ἐκεῖνοι τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς,
ταύτης δὲ ὄχι εἰς τάλλητρα 820, ἀλλ' εἰς 160.
Καὶ ἰδοὺ ἡ κατὰ τὸν Κ. Ἀννινὸν ἀδικία μου!

Διάφορα ἄλλα κτήματα ὑπάρχουν ἐκ τῆς πα-
τρικῆς κληρονομίας τοῦ ἀρθρογράφου, εἰς Πύλα-
ρον, εἰς Ἐρισον, εἰς Σάμον, καὶ διάφορα ἐδαφονό-
μια εἰς Λιβαθὼ καὶ Δηλινάτα, ὡς καὶ διάφορα ἄ-
τινα ἐπώλησαν. Ἀλλ' ὁ δίκαιος καὶ εὐσυνειδήτος
Κ. Ἀννίνος Καβαλιεράτος, θέλων διὰ παντὸς μέ-
σου νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀδελ-
φὴν του προῖκα, διέσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ δικα-
στηρίου, διὰ μαρτυρικῶν θεμάτων, ὅτι ἡ πατρικὴ
αὐτοῦ κληρονομία ἀπεσβέσθη.

Ἐστράφην κατὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἀρθρογράφου,
καθὸ αὐθόρμητον καὶ ἐκουσίας συνοφειλέτιδος
μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὡς ἐκ τοῦ προικοσυμφώνου
καθαρῶς ἐξάγεται, (διὰ τὸ ὅποιον ὁ εὐσυνειδήτος
ἀρθρογράφος λέγει, ὅτι περιέπλεξα τὴν ἀτυχῇ
μητέρα του). Ἐνταῦθα δὲ ἄς ἐξετάσωμεν ποία ὑ-
πῆρξεν ἡ τῆς μητρὸς τοῦ Κ. Καβαλιεράτου εὐ-
γενῆς καὶ ἐντιμὸς συμπεριφορὰ, ὡς καὶ
ποῖος ὁ αἰτίος τῆς μὴ ἐξοφλήσεως τῆς ὀφειλομένης
μου προίκος καὶ τῆς ἐπισωρεύσεως τόκων. Κατὰ
πρῶτον, αὕτη μὲ ἀμφισβήτησε τὴν αὐθόρμητον ὑ-
ποχρέωσίν της, μὲ ἡρνήθη τὴν πληρωμὴν τοῦ κε-
φαλαίου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς αποφάσεως τοῦ Ὑ-
περτάτου Συμβουλίου ὑπὸ χρονίαν 20 Μαρτίου
1857 ε. ν., μετὰ δὲ ταῦτα καὶ τοὺς τόκους, ὡς
ἐπίσης ἐξάγεται ἐκ δύο εἰσέτι ἐκκρεμοδικιῶν κατ'
αἰτίσιν αὐτῆς. Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ αἰτίος ἐὰν
διατελῇ ἀνεξόφλητον τὸ πρὸς ἐμὲ χρέος, καὶ ἐὰν
ἐπ' αὐτοῦ ἐπισωρεύωνται τόκοι; Καὶ ἐπὶ τούτου
νομίζω ὅτι ἀρκοῦσι τὰ προεκτεθέντα. Ἀναγκά-
ζομαι ὅμως νὰ εἶπω ὀλίγα τινα καὶ καθ' ὅσον ἀ-
φορᾷ τὸ παρὰ τοῦ Κ. Καβαλιεράτου, ἀντὶ προι-
κός, ἀποδιδόμενόν με ἐπιθετον τοῦ ἀσπλάγ-
χου! ἐπιθετον τὸ ὅποιον ἐγὼ οὐδέποτε ἐφαν-
ταζόμην ὅτι ἡξιούμην νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλη
τοῦ ἀρθρογράφου.

Ἀλλ' ἀσπλάγχχνος ἐγὼ, ὅστις, ἐνῶ τοσοῦτω
πεισματοδῶς μὲ ἀμφισβήτησαν τὴν ὀφειλομένην
μου προῖκα, διὰ μέσων ἀρλοζόντων μόνον εἰς τὸν
Κ. Ἀννινὸν Καβαλιεράτον, ἐδώρουν εἰς τὴν μη-
τέρα του δίστηλα 40, ἐκ ποσοῦ μετρητῶν ὑπὸ
τῆς ἰδίας ὀφειλομένων μου διστήλων 140;

Ἀσπλάγχχνος ἐγὼ, ὅστις, κατ' αἰτήσιν τῆς μη-
τρὸς τοῦ ἀρθρογράφου, παρητήρησεν συμβολαιο-

γραφικῶς τῆς προτερότητός μου ἐπὶ τῆς ἐν τῇ
πόλει ταύτῃ οἰκίας της, ἵνα δυνηθῇ νὰ πωλήσῃ
αὐτὴν καὶ ὑπανδρεύσῃ τὴν δευτέραν θυγατέρα
της, καὶ τὴν ὅποιαν οἰκίαν ὁ ἀγοραστὴς δὲν
συγκατετίθετο νὰ λάβῃ ἀνευ τῆς παραιτήσεώς
μου;

Ἀσπλάγχχνος ἐγὼ, διότι, ὡς ἡδυνάμην καὶ ἐ-
δικαιούμην, δὲν ἐμεσεγγύησα, ἔνεκα τοῦ προα-
ναφερθέντος λόγου, ἀπέναντι τῶν ὀφειλομένων
μου, 1000 δίστηλα εὕρισκόμενα εἰς χεῖρας τοῦ
ἀγοραστοῦ τῆς μνησθείσης οἰκίας, Κ. Στ. Δαυῆ;

Ἀσπλάγχχνος ἐγὼ, ὅστις, δι' ἑνδεκα ὁλόκληρα
ἔτη, οὔτε μεσέγγυα οὔτε σφραγίσματα ἠθέλησα
ποτέ νὰ πράξω διὰ τοὺς καθυστερούντας τόκους,
ἐνῶ μὲ ἀνταπεκρίνοντο διὰ δικῶν, διὰ ψευδῶν
μαρτυρικῶν θεμάτων, καὶ τέλος δι' ὕβρεων;

Ἀσπλάγχχνος ἐγὼ, ὅστις, ἐνῶ οὕτω μετὰ τῶν
ἀντιδικῶν διεκείμεν, προθύμως ἐγγυήθην, πρό τι-
νος ἀκόμη καιροῦ, εἰς τὴν Ἰονικὴν Τρά-
πεζαν διὰ τὴν μητέρα τοῦ ἀρθρογράφου Κ.
Καβαλιεράτου, διὰ ποσὸν χρημάτων τὸ ὅποιον
μὲ τὴν ἐγγυήσίν μου διατελεῖ εἰσέτι ἀπλήρωτον,
ἐνῶ ἄλλοι, συμπαθεῖς πρὸς αὐτοὺς, ὡς ὁ ἀρθρο-
γράφος λέγει, καὶ συγγενεῖς, τοῦτο δὲν ἐπραξαν;

Ἀσπλάγχχνος ἐγὼ, ἐνῶ ὑπῆρξα πάντοτε ἔτοι-
μος, πρὸς ἐξόφλησιν τῆς προίκος μου, συνιστα-
μένης εἰς τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν ὡς ἐγγιστα
χιλιάδας διστήλων, νὰ δεχθῶ κτήματα, ἀνήκον-
τα ἄλλως εἰς ἐμὲ καὶ μόνον στρεψοδίκως ἀρνού-
μενά μου ὑπὸ τοῦ ἀρθρογράφου Κ. Ἀννίνου καὶ
τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἀξίας μόνον 2000 ταλλήρων
μὲ τὸ 4 % εἰς θέσιν Ξερά, καὶ ἔτοιμος νὰ
παρακαταθέσω καὶ χρηματικόν τι ποσὸν ἀντὶ τῶν
εἰς τὴν θέσιν ταύτην κτημάτων;

Παραλείπω πάντα ὅσα δὲν νομίζω ἴδιον τοῦ
χαρκτηρός μου νὰ δημοσιεύσω, ὅσω καὶ ἂν μὲ
ὥθῃ πρὸς τοῦτο ἡ διαγωγή τοῦ ἀρθρογράφου,
διὰ τὰ ὅποια ὅμως, ἂν δὲν ἀπῆτουν καὶ δὲν ἤλ-
πιζα τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Κ. Καβαλιεράτου
καὶ τῆς οἰκογενείας του, δὲν ἡδυνάμην νὰ πιστεύ-
σω ὅτι ἤθελαν αὐτὰ συντελέσει εἰς τὸ κατ' ἐμοῦ
μῖσος, τὴν καταφορὰν καὶ ἐπιβουλὴν των.

Ἀλλ' εἶμαι ἀσπλάγχχνος εἰς τὰ ὄνματα τοῦ
ἀρθρογράφου, διότι δὲν στέργω νὰ καταβροχθίσῃ
τὸ εἰς τὴν ἀδελφὴν του ἀνήκον, τὸ ὅποιον δι' ἐπι-
σήμου συμβολαίου ἐκουσίως ὑπεσχέθησαν, συμ-
βολαίου τοῦ ὅποιου ὁ ἐντιμὸς καὶ δίκαιος
Κ. Καβαλιεράτος διανοεῖται νὰ ὑπερστήσῃ τὴν ἀ-
κώρυσιν!

Ὁ ἀρθρογράφος λέγει προσέτι, ὅτι καὶ ἐσχά-
τως, μέσον τοῦ αὐταδέλφου μου Παναγῆ, ἔκαμα
πρὸς αὐτοὺς ἀδίκους προτάσεις, διὰ τῶν ὁποίων,
μεταξὺ τῶν ἄλλων, προσέβλεπεν ὁ δὲν ν' ἀπο-

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

δείξω ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι μετὰ τῶν ἀντιδίκων μου, ὡς καὶ ἄλλοτε ἔπραξα. Ἄν ἄλλοτε ποτὲ ἔπραξα τοιοῦτόν τι καὶ ἂν ἔχη ὁ ἀρθρογράφος Κ. Καβαλιεράτος ἐγγράφους, ὡς λέγει, ἀποδείξεις, προκαλῶ αὐτόν νὰ τὰς δημοσιεύσῃ, ἄλλως, δικαιῶμαι νὰ τὸν ἀποκαλέσω αἰσχρὸν συκοφάντην.

Ἀπ' ἐναντίας, πολλὰ ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ ἀναγέρω, μαρτυροῦντα τὰς διαθέσεις καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν Κ. Κ. Ἀννίου Καβαλιεράτου, οἵτινες πάλαι μ' ἔκαμαν ἀπατηλὰς καὶ ἀδίκους προτάσεις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρει γεγονὸς πρόσφατον, τὸ ὁποῖον ἀναιδῶς διαστρέφει, καὶ ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τοῦ κατ' ἐντολήν μου δῆθεν περὶ συμβιβασμοῦ μετολαβήσαντος ἀδελφοῦ μου, ἀφίνω αὐτόν νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου γεγονότος.

Ἄν ταῦτα δὲν ἤρχουν, ἔχω εἰς χεῖράς μου ἐπιστολὰς τοῦ αὐταδέλφου τοῦ ἀρθρογράφου, ἐκ Πατρῶν, διὰ τῶν ὁποίων, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ὁμολογεῖται: εὐγνωμοσύνη πρὸς ἐμὲ, ὡς συντελέσαντα εἰς ἐξομάλυνσιν σημαντικῶν οἰκογενιακῶν ὑποθέσεων των, ἐξάγεται ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἐκ μέρους των προήρχοντο αἱ περὶ συμβιβασμοῦ προτάσεις, δι' ὧν σκοπὸν εἶχαν νὰ με ἀπατῶσι.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὅλα ταῦτα δὲν εἶχα νὰ ἀναγέρω, πρὸς διάψευσιν τοῦ ἀρθρογράφου, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή μου εἶναι μακρὰν πάσης τοιαύτης μομφῆς, καὶ ἀρκετὰ γνωστὴ εἰς τοὺς συμπολίτας μου. Ὅλοι γνωρίζουσιν, ὅτι ἡ μικρὰ πατρικὴ μου περιουσία εἶναι χρηματικὴ, συνίσταται δὲ ἀπασα εἰς πιστώματα. Οὐδεὶς τῶν ὀφειλετῶν μου θέλει εὐρεθῇ νὰ εἴπῃ ὅτι ἐστενοχωρήθη παρ' ἐμοῦ, οὔτε διὰ μεσεγγύων οὔτε διὰ σφραγισμάτων οὔτε δι' ἄλλων τοιούτων πράξεων, οὔτε ὅτι ἐπεβαρύνθη μὲ ὑπερόγκους καὶ ἀνόμους τόκους, ἐξαιρέσει μόνον ἴσως τοῦ Κ. Καβαλιεράτου, ὅστις θεωρεῖ ἀδίκον τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰς τὴν ἀδελφὴν του νομίμως ἀνήκοντος, δικαίαν δὲ ἀπ' ἐναντίας τὴν διὰ παντὸς στρεφodίκου μέσου ἄρνησιν αὐτῆς, καὶ ταύτην πρὸς ὄφελος ἐτέρων πιστωτῶν του.

Ἦθελα βεβαίως ἀπαντήσῃ διὰ μόνης περιφρονήσεως, καὶ δὲν ἤθελα καταδεχθῇ νὰ ῥίψω οὐδὲ βλέμμα εἰς τὰς ὅσον ἐμπαθεῖς τόσον ἀθλίας ἐκείνας προσβολὰς, ἀλλ' ἠναγκάσθην εἰς τὴν παρῶσαν ἀπάντησιν, ἵνα καταδείξω τὴν κακὴν πίστιν, τὴν δολιότητα καὶ τὸν χαρακτήρα ἐν γένει τοῦ Κ. Καβαλιεράτου, καὶ διὰ νὰ μάθω εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ δημοσιότης δὲν εἶναι ἐπίφοβος εἰμὴ εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας καθαράν τὴν συνείδησιν· οὐδὲ θέλει αὕτη μὲ ἀποτρέψῃ νὰ μεταχειρισθῶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰ μέσα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον μὲ χορηγοῦσιν, ἀπέναντι τῶν ἀδίκων

προσπαθειῶν καὶ τῶν στρεφodικῶν τοῦ ἀρθρογράφου. Ἐνταυτῷ δὲ σπεύδω νὰ διαδηλώσω, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ μόνη καὶ τελευταία πρὸς αὐτὸν ἀπάντησις εἰς πᾶσαν κατ' ἐμοῦ ὕβριν, ἐκτὸς ἂν ᾔθελε προβῇ εἰς δημοσιεύσιν ἐγγράφων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν προκαλῶ ἄλλως, ἄς χαίρῃ τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα ἐπιθετὰ τοῦ ψεύστου καὶ χαμερποῦς συκοφάντου.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ζ. ΡΑΖΗΣ.

Προσκαλούμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Χριστοδούλου Α. Καβαλιεράτου, σπεύδω νὰ διαδηλώσω.

Ὅτι οὐ μόνον ψεύδεται ἀναιδέστατα, λέγων εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ ὑπογραφὴν ἀρθρίδιον, ὅτι μέσον ἐμοῦ ὁ αὐτάδελφός μου τοὺς ἔκαμε πρότασιν περὶ συμβιβασμοῦ, ἀλλὰ γίνεται συνάμα καὶ γελοῖος, διαστρέφων μὲ τὴν ἀναίδειαν γεγονότα, ἅτινα ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑπογραφέντος ἀρθρίδιου μὲ ὠμολόγησεν, ἐνώπιον τοῦ Κ. Φερδινάνδου Ὀδδῆ καὶ τοῦ Κ. Βικεντίου Καρύδη, ὡς εἶναι τὸ ὅτι, οὐ μόνον αὐτὸς μετὰ τῆς μητρὸς του μ' ἐπρότεινον τὸν παρ' αὐτοῦ αἰνιττόμενον συμβιβασμόν, ἀλλ' ὅτι συνάμα προσέθεντο δι' αὐτοῦ νὰ με ἐξαπατήσωσι, καὶ τοῦτο προδήλως ἐξάγεται ἐκ τῆς κατωτέρω δηλώσεως τοῦ Κ. Βικεντίου Καρύδη.

Προσκαλῶ προσέτι τὸν Κ. Φερδινάνδον Ὀδδῆν, συντάκτην τῆς Διαολαποθήκης, νὰ με διαψεύσῃ, ἐάν συμφώνως μὲ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Κ. Καρύδη δὲν ἐξεφράσθη ὁ ῥηθεὶς Κ. Καβαλιεράτος, καὶ ἐάν αὐτὸς, ὁ Κ. Ὀδδῆς, δὲν τῷ παρετήρησεν, ὅτι ἐκ μέρους των ὑπῆρξε κακὴ πίστις.

Πεύδεται, διότι ὑπάρχει εἰσέτι εἰς χεῖράς μου ἡ ἐκ Πατρῶν παρὰ τοῦ αὐταδέλφου του Κ. Γερασίμου ἐπιστολὴ, δι' ἧς μὲ παρακαλεῖ νὰ μετολαβῶ εἰς τὸν αὐτάδελφόν μου Ἀνδρέαν, ὅπως συμβιβάσθῃ μετὰ τῆς μητρὸς του.

Πεύδεται, διότι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁ αὐτάδελφός μου νὰ λάβῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Καβαλιεράτου ἀναφερόμενα κτήματα διὰ συμβιβασμοῦ, διότι αὐτοδικαίως τὰ κατέχει ὅταν θέλῃ, δυνάμει ἐκδοθεισῶν ἤδη δικαστικῶν ἀποφάσεων.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων λοιπὸν ἐναργῶς ἐξάγεται, ὅτι ὁ Κ. Χ. Α. Καβαλιεράτος ὑπέγραψε τὸ προρρήθην ἀρθρίδιον χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

ΠΑΝΑΓΗΣ Ζ. ΡΑΖΗΣ.

« Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν δημοσιεῦθῇ τὸ ἄρθρον τοῦ Κ. »
 » Χριστοδούλου Α. Καβαλιεράτου εἰς τὴν Διαολαπο-
 » θήκην, παρευρέθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Φερδινάν-
 » δου Ὀδδῆ, ὅπου ἔλαβε χώραν συζήτησις, μετὰ τοῦ
 » Κ. Παναγῆ Ζ. Ραζῆ καὶ τοῦ ῥηθέντος Κ. Καβαλιε-
 » ράτου, διὰ τὸ προρρήθην ἄρθρον. Διαβεβαίω λοιπὸν, ὅτι
 » ἤκουσα, εἰς αὐτὴν τὴν συζήτησιν, τὸν Κ. Χριστοδούλου
 » Α. Καβαλιεράτον νὰ λέγῃ ἐπ' ἀντιλήμειναι, ὅτι αὐτὸς
 » ἐπρότεινε τὸν συμβιβασμόν μὲ πρόθεσιν νὰ ἐξαπατή-
 » σῃ τὸν Κ. Παναγὴν Ζ. Ραζὴν, μὴ ὑπογράψων εἰς τὸ
 » συμβόλαιον τῆς παραχωρήσεως τῶν μητρικῶν κτη-
 » μάτων του, καὶ τότε ἡδύνατο, τὴν ἐπαύριον τοῦ

» συμβιβασμοῦ, διὰ μιᾶς βεβαίας δίκης, νὰ τὸν ἀπεκ-
» δύσῃ τῶν αὐτῶν κτημάτων.

« BIKENTIOS Π. ΚΑΡΥΔΗΣ. »

Σ. Σ. Ἐπαναλαμβάνοντες δημοσίως ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν
ἐπατηρήσαμεν εἰς τοὺς ΚΚ. Καβαλιεράτο καὶ Ραζή,
τούτέστι ὅτι θὰ ἦτον εὐχῆς ἔργον νὰ παύσῃ πᾶσα πε-
ραιτέρω μεταξύ Συγγενῶν λογομαχία, ἀρνούμεθα καὶ
ὡς φίλοι αὐτῶν καὶ ὡς δημοσιογράφοι νὰ ἐπιφέρωμεν
τὰς ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου ἀντικειμένου κρίσεις μας,
ἐναποθέτοντες τὰ πάντα εἰς τὴν ἐσκεμμένην ἀμερολη-
ψίαν τοῦ Κοινοῦ.

RIVISTA TEATRALE.

Cifu dato finalmente il Simon Boccanegra, spartito ingiustamente bistrattato dalle Imprese che vanno sempre in traccia di effetti Plateali; dicasi però ad elogio del nostro Pubblico che il Simon e piacquero indistintamente a tutti, sin dalle prime sue rappresentazioni, essendo oramai la sola Opera che col Macbeth tenti la nostra curiosità e vinca la poca disposizione che in quest' anno abbiamo per il Teatro. Approposito dell' interessante, viva e vera esecuzione non potremmo mai abbastanza lodare tutti indistintamente gli Artisti che ci hanno parte. La Signora Giordano fa una Maria veramente inarrivabile, si per la parte musicale che per la drammatica, nel punto del riconoscimento, ella sa dare al Baritono un abbraccio veramente invidiabile, e nel finale la sua melodica disperazione sorpassa tutti i limiti del conseguibile. Sappiamo benissimo che la Signora Giordano non sa che fare dei nostri elogi, pur glieli offriamo per quel che valgono, qual tenuissimo volontario tributo al suo Merito veramente impareggiabile. Non trovando nessun essere nel Regno Animale a cui la sullodata Artista possa essere paragonata, ricorriamo alla Favola che ci offre la Fenice.

Se non avessimo inteso il Vendemia in più spartiti ed in tutti ammirabile, potremmo conscienziosamente asserire ch' egli è nato per la parte del Simon e, ma essendo il caso ben diverso, altro non possiamo far se non che ripetere che da grand' Artista egli può sostenere qualsivoglia parte, cambiando con gran maestria di colore drammatico, perlochè lo proclamiamo il Cameleonte del mondo Animale—Artistico.

Il Tenore Acconci si distingue più in quest' ope-

ra che in tutte le altre, se vogliamo eccettuare la Gemma ch' egli canta sempre con gran Passione. In quanto poi allo sua instancabilità, può essere paragonato alla Cicala d' Anacreonte che differisce dalle nostre, come gli Uomini del secolo Anacreontico differivano dai nostri contemporanei.

Il Signor Cisella ha saputo penetrarsi molto bene del suo assunto e fa un Fiesco che non è dei comuni, e siccome alla fin fine l' Elefante è incontrastabilmente il Basso più profondo di tutta la Creazione animale, ci conpiacciamo di paragonare a questo grave e nobile animale, meno la proboscide, il sullodato Artista.

Ma chi il crederebbe che fin anco il Sig. Delcupolo, che sul principio non andava troppo a sangue al nostro Pubblico capriccioso, ora, nel Simon Boccanegra, ha saputo così bene eseguire la parte del Traditore che ne riceve ogni sera pazientemente strepitose dimostrazioni di successo? Ogniqualvolta questo paziente artista si presenta, il Pubblico incomincia un Prestissimo di fischi ed urli, e perchè ciò? Perchè il paziente Delcupolo sa eseguire così bene la parte di Paolo che il Pubblico, non potendo separare l' Artista dal Personaggio, dà al primo ciò che meriterebbe il Secondo. Non potendo ora rinvenire nel Teatro degli animali un altro essere che abbia il metallo di voce, l' estensione e l' arte del Sig. Delcupolo, non saremo tacciati speriamo di bugie giornalistiche, paragonando il bravo Delcupolo all' Usignol di Maggio.

Anco l' Orchestra, a detta di chi se n' intende, va benissimo, retribuendo la lode a chi se la merita ci congratuliamo con tutti i nostri Professori d' ogni genere, numero e caso, che compareremo, come giustizia vuole, a una massa d' animali, fischianti, sibillanti, zuffollanti, mugghianti, ronzanti, grattanti, raschianti, e strepitanti, secondo tutte le regole Naturali del tempo del tuono e del suono.

Ultimamente ebbero luogo le Sere a Benefizio del Baritono Vendemia e del Tenore Acconci, ambidue splendissime per il gran concorso d' un Pubblico veramente scelto ed Artistico; ed anzi siamo incaricati dai due sullodati Artisti di manifestare a nome loro tutta la riconoscenza che nel più addentro del cuore provano tuttavia e proveranno mai—sempre per l' accoglienza veramente lu-

singhiera ed incoraggiante ch' essi ebbero la felicità d' incontrare nel Pubblico di Cefalonia, e ciò serva a smentire certi Barbassori, che insidiosamente calunniarono i doverosi sentimenti che, tanto il Baritono che il Tenore, protestano di nutrire verso tutto il Paese.

Abbiamo avuto finalmente anco il Balletto, evviva il progresso! congratuliamoci coll' Impresa che a causa del Balletto sarà salva d' un certo Bal-laccio che era lì lì per ballare.

Giovedì scorso ebbe luogo la Serata a beneficio della Comprima S. Bellini — Teatro bellissimo — Vi furono applausi ed ovazioni per la Seratante che in compagnia della S. Giordano e del Sig. Cisella si distinse in un terzetto in Greco, intitolato Italia e Grecia e musicato dall' esimio Maestro Pallombo, la di cui ispirazione ha saputo entusiasmare il Pubblico il più scelto.

Ci fu chi ebbe l' impudenza di sostenere che nella Serata a Benefizio della Comprimaria non vi furono nè applausi nè fiori nè Sonetti, non parliamo dei due primi generi di dimostrazione, come difficili a constestarsi, ma ecco una specie di Sonetto che in quella sera ci cadde proprio sul naso, e che pubblichiamo a confusione dei mentitori.

Alla Comprimaria

Sig. MARIANNINA BELLINI,

In occasione della sua Serata a Benefizio,

Li 18 Febbrajo 1864.

Sei pur bella o Giovinetta,
Sei vezzosa ed elegante,
Sai col canto tuo brillante
Alla Gioja comandar...

Sei pur bella o Giovinetta,
Quando d' Ida il mesto Canto
Ridir puoi con tale incanto
Che fa tutti lagrimar.

Sei pur bella o Giovinetta,
Se t' infingi d' anni piena
E il martir dell' Azucena
Risentir ci fai talor.

Sei pur bella o Giovinetta,
Se reggendo il Vessil Santo,

D' alma Grecia il lungo pianto
Risunar fai in ogni cuor.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Α.

« Κάλιο φίλο τὸν Κατῆ, πὰρὶ τὸν Γιασαξή. »

Ἐπέρνα ὁ Κατῆς ἀπὸ ἑνα δημόσιο Φούρνο, ὅταν ἦ εὐοδία τοῦ ψιμένου τὸν ἐσταμάτησε στὸ παράθυρο καί, « Βρὲ, λείει τοῦ Φούρναρη, τίνος εἶν' ἡ χῆνα ποῦ ψέ-
νεις ; »

« Εἶναι, λείει, ἀφέντη, τοῦ Γιασαξήσου. »

« Τοῦ Γιασαξήμου! ; βρὲ, βρὲ, βρὲ. Ὁ Γιασαξήσου « νὰ φάῃ μιὰν τέτοια χῆνα!... Βρὲ, στεῖλεμούτην ἐμέ, « νὰν τῇ φάω γ' ὡ. »

« Ἀφέντη, ἔπειτα ἔρκετ' ὁ Γιασαξήσου καὶ μοῦ τῇ « γυρεύει... »

« Νὰ ποῦ σοῦ τῇ γυρεύω κ' ἐγὼ βρὲ καὶ, κάλιο φίλο « τὸν Κατῆ, πὰρὶ τὸν Γιασαξή... »

« Μ' ἀφέντη, τίναν τοῦ πῶ ἔπειτα τοῦ Γιασαξήσου; »

« Ὅ,τι θέλεις βρὲ. Πίστου πῶς ἡ χῆνα ἐπέταξε. »

Ὁ Κατῆς μὲ τοῦτο ἐμίσησε κ' ὁ Φούρναρης σταθ-
μίζοντας εἰς τῇ σκέψη του τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς
περίστασης, ἀποφάσισε κ' ἔστειλε τέλος- πάντων τῇ
χῆνα.

Ὅταν ὁ Γιασαξῆς ἦλθε νὰ πάρῃ τῇ χῆνα του, κ' ἄ-
κουσε ἀπὸ τὸ Φούρναρη πῶς ἡ χῆνα του ἐπέταξε, ὁ θυ-
μός του ἔγινε τόσος, ὅπου, ἀρπαξ' ἑνα φουρνόζυλο ἀπο-
φασισμένος νὰ σκοτώσῃ τὸ Φούρναρη. Ὁ Φούρναρης τό-
τες ἐπετάχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, κ' ὁ Γιασαξῆς, ἔγαι-
νοντας κ' ἐκείνος ἀπὸ τὴν πόρτα, τὸν ἐπῆρε κυνήγου μὲ
τὸ φουρνόζυλο. Ὁμπρὸς ὁ Φούρναρης φεύγοντας, ὅπισ' ὁ
Γιασαξῆς κυνηγώντας. Τρέχει ἐκείνος ποῦ κυνηγᾷ, μὰ
τρέχει κ' ἐκείνος ποῦ κυνηγᾷται. Ὅ,τι εὗρισκ' ἐμπρόσ-
του τὸ ἐβρόντα καὶ τῶριχνε μὰ, ἀμπόνοντας καὶ κουτρώντας
ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, ὡ δυστυχία, ἔβγαλ' ἐνὸς Ἑ-
βραίου τὸ μάτι! Θυμὸν ὁ Ἑβραῖος καὶ πέρνει κ' ἐκεῖνος
κυνήγου τὸ Φούρναρη. Μπαίνει ὁ Φούρναρης σ' ἑνα σπῆτι
νὰ φυλαχτῇ, μὰ ὀπίσθετου μπαίνουν κ' οἱ δύο ποῦ τὸν
ἐκυνηγούσανε. Ἐκεῖ τότες συντριβὴ μεγάλη... ξανα-
γυρίζουνε ταυλιὰ, καθίχλες, τσακίνονται γυαλιὰ, φωνές,
χτυπιές, κλάφες... καὶ ἡ νοικοκυρὰ ἐγγαστρομένη,
ρίχνει καὶ σκοτώνεται τὸ παιδί!... Ὁ Φούρναρης ὡ-
στόσο γιὰ νὰ γλυτρώσῃ πετιέται ἀπὸ τὸ πῖσινο παρα-
θύρι κ' ὀπίσθετου πύτει κ' ὁ Γιασαξῆς κ' ὁ Ἑβραῖος.
Ὁ ἄντρας τῆς γυναικὸς, πρόθυμος περισσότερο νὰ ἐγδι-
κηθῇ, ἀπαρατῇ τῇ γυναῖκα του καὶ τρέχει κ' ἐκείνος. Ὁ
Φούρναρης τότε πλέον δὲν εἶχε ἐλπίδα παρὰ στὰ πόδια
του, καὶ πραγματικῶς τὰ πόδια του ἐκάνανε θαύματα.
Ἐβγάλε, φεύγοντας, ὅ,τι γὰρ καὶ ἤθελε μπόρεσε νὰ
φύγῃ καὶ ἀπὸ τοῦ καταδρομικοῦ, ἀν δὲν ἤθελε στα-
ματηθῇ ἀπάντεχα σ' ἑνα βράχο ἀπάνου, ἀπὸ ἑναν κρι-
μὸν ὀρθιόνε, ψυλόνε, καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον. Ἐκεῖ εὐρέ-
θηκε ἀνάμεσα σὲ δύο θανάτους, καὶ δὲν εἶχε παρὰ μία

στιγμή γὰρ ν' ἀποφασίσῃ = ν' ἀφήσῃ νὰν τότε σκοτό-
σουνε οἱ ἐχθροῖτου, ἢ νὰ ριχθῇ ἀπὸ τὸ βράχο = στὸ
φόβου, ἐδιάλεξε τοῦτο τὸ ὕστερο, ἔκαμε τὸ σταυρό-
του καὶ κάτου ! . . .

Γιὰ καλὴ τύχη ὅμως ἐκεῖ σημά στο βράχο ἦτανε
μοναστήρι, καὶ οἱ καλόγηροι εἶχ' ἔδουνε στὸ προσήλιο
ἀπουκάτου στὸ βράχο, ὅπου, γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα
τοὺς ἀνασκαμνίζοντανε. Ἦτανε οἱ καλόγηροι σὲ τούτην
τὴν ἐνασχόληση, ὅταν ὁ Φοῦρναρης πεύτοντας ἀπάνου
σ' ἔκανε τὸν ἐσκότωσε ! Ἐσκότωσε τὸν καλόγηρο, μὰ,
χάρην τοῦ καλογήρου, ἐκεῖς ἐγλύτρωσε.

Ὁ Φοῦρναρης τότες ἐπιάσθηκε, ἐδέθηκε, κ' ἐφέρθηκε
στὴ χώρα, καὶ στὸν Κατὴ, γιὰ νάχη νὰ κατηγορηθῇ
καὶ καταδικασθῇ γιὰ τ' ἀκόλουθα,

1ον. Κλοπὴ χήνας.

2ον. Ματιοῦ ὀγάλσημο.

3ον. Βρεφοκτονία.

4ον. Ἀνθρωποκτονία.

Γιὰ ὅλα τοῦτα ὁ Φοῦρναρης ἔπρεπε νὰ κριθῇ καὶ δὲν
ἤθελε ξεφύγει τῇ φούρκα, . . . μὰ ὁ Κατὴς εἶχε φάει
τὴ χήνα . . .

Ἀς ἔρτη, λέει, ἐμπρὸς ἑνας - ἑνας.

Ὁ Γιασαξής: Ἐγὼ, λέει, ἀφέντη, τοῦ ἐπῆγα μὴ χή-
να, σκοτομένη, μαθισμένη, ξεκοιλιασμένη, καὶ παραγοι-
μισμένη, σ' ἑνα ταψί, μὲ πατάτες καὶ μὲ κρεμίδια ὀλο-
τρίγυρα, νὰν τὴν ψίσῃ στὸ φουρνότου κ' ὄντις ἐπῆγα
νὰν τῆνε πάρω, μῶδωσε τὸ ταψίμου ἀδειανό, καὶ μούπε
πῶς ἡ χήναμου ἐπέταξε ! . . .

Κατὴς. Τί λὲς βρὲ Φοῦρναρη ἐσύ ;

Ἀφέντη, ἔκείνο ποῦπα τοῦ Γιασαξήσου ὅταν ἦλθε νὰ
πάρῃ τὴ χήνατου, ἐκεῖνο λέω καὶ τώρα ἐμπρὸς στὴ
δικαιοσύνησου. Ἡ χήνα ἐπέταξε ἀφέντη, καὶ τοῦτο ἦ-
τανε θαῦμα ! Ὁ Γιασαξήσου, ἀφέντη, δὲν πιστεύει τὰ
θαύματα, γιὰτ' εἶναι ἀπιστος· μὰ ἡ δικαιοσύνησου γνω-
ρίζει καλὰ πῶς θαύματα τέτοια κάποτε συνεβαίνουνε . .
καὶ, ἂν ἡ δικαιοσύνησου τὰ παιδέψῃ . . . (δὲ ματα-
γένηνται πλέον . . .)

Κατὴς. Ὁ Θεὸς - φυλάξῃ νὰ παιδέψῃ τὰ θαύματα !
Ἐγὼ βρὲ θέλει παιδέψῃ τοὺς ἀπιστοὺς. Ὁ νόμος . . .
ἀκου βρὲ τί λέει ὁ νόμος « μὲς' στὸ σακκὶ τὸν ἀπιστο,
α καὶ βούτα στὴ θάλασσα. » Τί λὲς ἐσύ Γιασαξή, πι-
στεύεις, ἢ δὲν πιστεύεις ;

Γιασαξής: Ἐγὼ, ἀφέντη, πιστεύω . . . μὰ . . .

Κατὴς: Βρὲ τ' εἶν' εὐκείνα τὰ μά ! . . . Τὸ σακκί . . .

Γιασαξής: Πιστεύω, ἀφέντη, πιστεύω.

Πιστεύω πῶς ἡ χήνες ἢ ψιμένες

Ἡτοῦν' ψυλὰ καὶ παραγοιμισμένες,

Καὶ λέω πῶς εἶχα ἀδικο μεγάλο

Ὅπου ἐτόλμησα πρῶτα ν' ἀμφιβάλλω.

Κατὴς: Χάιντε λοιπὸν βρὲ Κύριε. Ἄλλος . . .

Ἐβραῖος: Ἐμε, ἀφέντη, ὁ Φοῦρναρης μῶδ' αλε τὸ
μάτι.

Κατὴς. Ἄ, ἐσύ ἔχεις δίκιο. Νὰ ἰδοῦμε τί ποιὴν διο-
ρίζει ὁ νόμος. (φυ λ λ ο λ ο γ α ε ι) Ἰδοῦ = γιὰ ἑνα
μάτι ὁμομανικό, δύο ἐβρεϊκά = Νὰ σταθῇ λοιπὸν βρὲ Κύ-

ριε νὰ σοῦ ὀγάλη καὶ τ' ἄλλο, γιὰ νὰν τοῦ ὀγάλῃ
ἐσὺ τὸ ἑνατου.

Ἀφέντη, λέει ὁ Ἐβραῖος, μῶλον ποῦ στὴν Παλαιὰ ὁ
Θεὸς μὰς ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς σκληρότητος καὶ
τῆς ἐγδίκησης, μῶλον τοῦτο, ἐγὼ, σὲ τούτην τὴν περι-
στασιν, συχωράω τὸν ἐχθρόμου καὶ τὸν ἀφήνω.

Κατὴς. Χάιντε βρὲ καὶ σύ. Ἄλλος . . .

Σύζυγος: Ἐγὼ, ἀφέντη, θέλω νὰ μοῦ ἀποκριθῇ τὸ
παιδίμου.

— Βρὲ Φοῦρναρη γκιαοῦρ μπεζεθένη ! φωνάζει ὁ Κατὴς
μὲ προσποιημένη ἀγανάχτηση. Ἐσκότωσε τὸ ξένο παιδί
βρὲ γκιαοῦρ ! . . . νὰ πάρῃς εὐθύς τὴ γυναῖκα νὰν τῆς
κάμῃς ἑνα παιδί σὰν ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἐσκότωσε. Εὐθύς . .
. . . χάιντε ! . . .

Ἀφέντη, λέει ὁ σύζυγος, ἔμπορ κ' ἐγὼ νὰν τὸν συγ-
χωρέσω ;

Μπορεῖς, βέβαια, λέει ὁ Κατὴς. Ἄν ὅμως θέλῃς, βρὲ
Κύριε Σύζυγος: Ὁχι, ἀφέντη, δὲ θέλω νὰ παι-
δεύτῃ.

Ἐμένανε λοιπὸν οἱ Καλόγηροι. Ἐμεῖς, λέει, ἀφέντη,
ἠτυχάσαμε στὸ προσήλιο. Ἐνας ἔλκε τὴ σκαρτσουδέτα
του καὶ ἐξούτουνε . . . ἄλλος ἔδωκε τὴ σκούφιατου κ'
ἐκύτταζε μέσα γιὰ ζούπαστρα . . . ἄλλος ἔτρως τὰ νύ-
χιατου . . . καὶ οἱ περισσότεροι μὲ τὸ κομπολόιμας ἐξε-
δοναμε, ὄντις ὁ Φοῦρναρης ἐσαρτάρησε κ' ἐσκότωσε τὸν
καλῆτερόνεμας, τὸ μάγειρα τοῦ Μοναστηριοῦμας !

Κατὴς. Κ' ἔχετε βρὲ καὶ μάγειρα ! ; Ὁά πῇ τὴν περ-
νάτε καλά, αἱ ;

Καλόγηροι: Καλὰ, ἀφέντη, ἐξαίρετα. Τὴ μία τρῶμε
σκόρδο τὴν ἄλλη κρεμίδι τὴν ἄλλη ἀλιάδα . . . καθὼς
βλέπεις, ἀφέντη, περιαλλάζουμε τὰ φαγιὰ, καὶ τοῦτο
εἶναι μία μεγάλη τρυφὴ γιὰ τὸ Μοναστήρι.

Κατὴς. Βρὲ, βρὲ, βρὲ ! κ' ὁ Φοῦρναρης ἦρτε καὶ σὰς
ἐτάραξε ! Πάρτετον εὐθύς τὸ διαβολοφούρναρη, πῆνε-
τέτον στὸ Μοναστήρι, καθίσετέτον ἐκεῖ ποῦ ἐκαθότου
ὁ σκοτομένος καλόγηρος, καὶ σεῖς ἀνεβῆτε τὸ βράχο
καὶ ρίψτετε ὅλοι ἑνας-ἑνας ἀπάνουτου, νὰν τότε σκο-
τώσετε.

Ἀφέντη, λένε οἱ Καλόγηροι, νὰ μὴν 'ποθῇ πῶς ἐμεῖς
μόνοι, καὶ καλόγηροι ὄντες, δὲν ἐσυχωρέσαμε τὸν πλη-
σίωμας.

Κατὴς: Καλὰ τόπες βρὲ. Χάιντε καὶ σεῖς.

ὄντες ὁ Κατὴς εὐρέθηκε μόνουτου μὲ τὸ Φοῦρναρη
« Δὲ στοῖπα, λέει, βρὲ Φοῦρναρη, ὄντις σῶλεγα νὰ μοῦ
» στείλῃς τὴ χήνα ; Δὲ στοῖπα πῶς Κάλιο φίλον τὸν
» Κατὴ, πάρι τὸ Γιασαξή ; »

Σ. Σ. Ἰδοῦ παράδειγμα ποῦ βάνομε ἀπουκάτου στὰ
μάτια τῶν δικαστῶν ἐκείνων ὅπου νοτισμεύονται τῇ
Χήνης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
Ο ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

Ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος γέμει ἐκθέσεων τῆς Λατι-
νῆς ἐπιθέσεως τοῦ Γιόου τοῦ Αὐλάρχου Σ. Σούτσου κατὰ

τοῦ ἡνομήτου καὶ διακεκριμένου Συναδέλφου μας Σ. Καρύδη, Συντάκτου τοῦ «Φωτός». Ἡμεῖς, οἱ γνήζοντες, πρῶτα τὰ παραπλήσια παθόντες, δὲν δυνάμεθα ἡ ζωηρότερον νὰ αἰσθανθῶμεν τὸ βάρος τοῦ ἀποτροπιασμοῦ τοῦ τοῦ πραξικοπήματος. Ἀλοιόμενον καὶ τρεῖς ἀλοιόμενον εἰς τὴν ἑπταήσποντον, ἂν ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκίαν τοῦ Συνταγματικοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἔχη νὰ φοβῆται ἀποπειρᾶς τοιαύτας ἐν πλήρει Δεκάτῳ ἐννάτῳ Αἰῶνι διαπραττομένης κατὰ τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Λαοῦ, κατὰ τῶν ὑψηλῶν Λειτουργῶν τῆς Πανοδυνάμου Κοινῆς Γνώμης!.. Ναὶ μὲν οἱ δημοσιογράφοι μας ἐφυλακίσθησαν, ἐξωρίσθησαν καὶ μυριοτρόπως κατεδιώχθησαν παρὰ τῆς ἡδὴ τὰ λοιπὰ πνεύσεως Ἀγγλικῆς Προστασίας, οὐδέποτε ὅμως ἐνεδρεύθησαν, οὐδέποτε ἐξ ἐφ' ὧν καὶ ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου ἐκακοποιήθησαν, οὐδέποτε ὑπὸ Δονχεζώτων, οἷος ὁ Γυναικομάχος Κύριος Σούτσος, ἀσπλοὶ ἐπληρώθησαν, αἱ δὲ γυναῖκες εὗρον παντοῦ καὶ πάντοτε σεβασμὸν καὶ ὑπεράσπισιν. Καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ καθ' ἡμῶν ἐπ' ἐσχάτων τολμηθέντα ἀνάγονται εἰς ἐξαιρετικὴν ἐποχὴν πολιτικῆς μεταβάσεως καὶ παρ' ἀνθρώπων πασχόντων τὸ ἀνίατον τῆς ἑνωσφοδίας πάθος.

Δίστηνε Καρύδη! ὁπότεν εὐχαριστοῦντες σε διὰ τὴν γενναίαν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐγερθεῖσαν φωνήν σου, ἀσπείζομεν, σοὶ ὑποσχόμεθα ἵσθαι ἀνταπόδοσιν, δὲν ἐφ' ἡμεῖς βεβαίως ὅτι ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐδικαίου ὡς τὰχος τὴν κακὴν ἐκείνην προφητείαν μας! Ἰππομονὴ ἀδελφε, ἂν τοιαύτη θὰ εἴνε ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ἡ Κοινωνία διὰ τῶν ἐκτρωμάτων τῆς μᾶς προσφέρει ἀντὶ ὧν ὑπὲρ αὐτῆς θυσιάζομεν, μήπως τὰ τοιαῦτα θὰ μᾶς ἀποθαρρύνωσι;.. Ὁχι! βεβαίως, ἀκράδαντος εἰς τὸ δικαίον πεποιθῆσις, θάρρος Συνειδήσεως, ἐνδόμυχος συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων μας καὶ λόγου παρήσσια, ἰδοὺ ἡ πανοπλία καὶ τὰ ὅπλα τὰ ὅποια ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν εἰς τοὺς Φωτοσβέστας καὶ καταδρομικοὺς τοῦ Λαοῦ. Ἰδωμεν κατὰ πόσον ἡ νεοσύστατος τοῦ Γεωργίου Κυβέρνησις θὰ δικαιοῦσι τὸν μεταξὺ κτηνώδους βίας καὶ ὁρθοῦ Λόγου ἀγῶνα, τὴν μεταξὺ καθήκοντος καὶ αὐθαιρεσίας διαπάλην, τὸ καθ' ἡμᾶς περιφρονούντες τὰς κοινωνικὰς ταύτας παρασαρκίδας, εἴτε Σούτσοι εἴτε ἄλλως πῶς ὀνομάζονται, ἐπαναπαυόμεθα εἰς τὴν ὁρὴν τοῦ Δημοσίου Συνειδήσιν:

Σὰν τὸ βράχο ποῦ ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερό,
Εἰς τὰ πόδια τοῦ νὰ χύνῃ
Εὐκολόευστον ἀφρό.

Κύριε Συντάκτα τῆς Διαολαποθήκης.

Ἡ ἑνωσφοδία ἐκατασχότησεν ὅλον τὸν ὑπαλληλικὸν Κόσμον μας, θὰ μοῦ πῆτε πῶς οἱ ὑπάλληλοί μας ἀξίζαν πάντα πολλὰ ὀλίγο, ἀλλὰ τώρα ἐκαταντήσανε ἀνυπόθετοι, ὑπομονὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἐπιφορτισμένοι τὴν δημοσίαν προκαταρκτικὴν ἐκπαίδευσιν, ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἔχουν κομμάτι συνειδήσιν!

Ὁ Κύρ. Γερ. Καρούσος διδάσκαλος εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Κορασίων ἔχασε πλέον τὰ πασχάλια του, ἄς ἀφ-

σουμε ὅτι οἱ τρεῖς μὲ τοὺς ὀπίους μεταχειρίζεται ταῖς μαθήταις του δὲν εἶνε δι' ὅλου εὐγενικοί, ἀλλὰ καὶ ἡ μέθοδος καὶ ἡ παράδοσις του εἶνε ἀθλιεστάτη, εἶνε σχεδὸν τρία χρόνια ὅπου ἡ μικρὴ μου θυγατέρα (τὴν ὁποίαν ταῖς πρὸ ἄλλαις ἐκτύπησε εἰς τὸ κεφάλι!) εὗρίσκειται ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν του καὶ, πρᾶγμα ἀπίστευτο! δὲν ἤξεύρει νὰ συλλαβῇ οὔτε τὴν λέξιν Ἑνωσις, ἀπὸ τοῦτο καταλαβαίνετε καὶ τὰ ἐπιλοιπα, ἐστοχάσθηκα ἀπὸ καιρὸ νὰ ἀναφερθῶ κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος φέρνει ἕνα ἐπώνυμο ὅπου τὸν προφυλάττει ἀπὸ κάθε κατηγορίας, σὰς τότε στέρνω λοιπὸν στὴν Ἀποθήκην καὶ κάματέ τον ὅτι θέλετε.

10/22 Φεβρουαρίου 1864.

X. ΛΙΒΑΘΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκυρας, ὅτι ἡ τελειωτικὴ καταδάφισις τῶν Φρουρίων Ἀδραμίου καὶ Βίδου ἤρχισεν ἤδη καὶ βαίνει μετὰ πλείστης ὀσης δραστηριότητος, εἰς τρόπον ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀνακράξωμεν τὸ τετέλεσται τοῦ εὐνοχισμού μας.

— Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Κλειῷ ὑπὸ ἡμ. 12 Φεβ. ε. ν. Ἐκ Λονδίνου ἀναγγέλεται, ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μεγάλων δυνάμεων καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος ὑπὲργραφαν τὴν περὶ ἑπταήσπου Συνθήκην. Αἱ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος διαπραγματεύσεις περὶ συνομολογήσεως τρίτης συμβάσεως περιστρεφόμενῃ εἰς τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἑπταήσπου, ἔβαιναν κατ' εὐχὴν. Οἱ Ἀγγλοὶ ἀναχωροῦσιν ἐκ Κερκύρας τὰ μέσα Μαρτίου.

— Ἐνεργήθη ἐντοῦτοις ὁ ἀσπλυσμός καὶ ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν Δευκάδι καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἰδωμεν. (;!)

— Ὁ Κύριος Λομβάρδος κατέπλευσεν ἐσχάτως ἐκ Κερκύρας κατευθυνόμενος εἰς Τεργέστην, ὅθεν θέλει ὑπάγει εἰς Παρίσιους, Λονδίνον καὶ εἰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης Πρωτεύουσας. Ἡ Πατρίς εἰς κίνδυνον προσοχῆς. (Ἀνατολὴ Κερκύρας.)

— Μπροχθὲς (21 Φεβρουαρίου) διέβη ἐντεῦθεν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁ Κύριος Κωστάκης κατευθυνόμενος εἰς Κερκυραν μὲ μυστικὴν, ὡς λέγουσιν, ἀποστολήν. Ζήτην ἡ πρόδοσις καὶ ἡ μυστηριώδης τοῦ Κ. Βούλγαρη Πολιτικῆ!.

— Προσκαλοῦμεν ὅλον τὸ ὄραϊον μας φύλον νὰ παρευρεθῇ τὴν Πέμπτην εἰς τὸ Θέατρον, οὐχὶ τὸσον διὰ τὴν ἑσπερίδα τῆς Κ. Ταρτούφερ; ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ λάβῃ χώραν συμβὰν τὸ ὅποιον... ἀλλὰ πρὸς τί νὰ τὰ λέγωμεν ὅλα;.. ἄς ἔλθωσιν ὅλοι αἱ Κυρίαι καὶ θὰ ἰδοὺν λαμπρόν τι καὶ προτοφανές.....

— Παρακαλοῦμεν τὸν Κ. ΚΩΣΜΑΝ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΔΑΜΠΟΥΣ, νὰ μᾶς στείλῃ ὅσον τάχος ἐξ ἐσληνίας τὰ ὅποια μᾶς χρεωστῇ εἰς συνδρομὰς, ἐπειδὴ, καὶ αὐτὰ νὰ μᾶς φάγῃ, δὲν πιστεύομεν πῶς θὰ παχύνῃ περισσότερο. Ἐπανερχόμεθα ἄχρις ἐξοφλήσεως.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ.

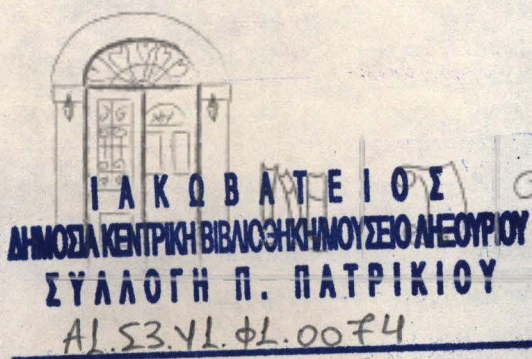
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εἶμαι μόνος.

Κι ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι μοναχά,

Εἶμαι ἐκεῖνος

Ποῦ θανάσαι, ἂν δὲ μ' εὕρῃς πεταχτά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL.53.VL.ΦL.0074